

Befruktningen

av Håkan Almgren

I

Peter Björk slår ytterligare några matta slag med djungelkniven mot den täta vegetationen. Smärtan i magen får honom att grimasera och vackla till. Tunku reagerar genom att ta ett steg åt sidan, rädd för att bli träffad av den vassa kniven. Datuk märker inget. Han har huggit sig fram före de andra och befinner sig inte i riskzonen. Han bara fortsätter att hugga sig fram, maskinlikt.

Peter vänder om, springer vingligt tillbaka några tiotal meter längs den väg de röjt. Han stannar upp när han hittat en mindre glänta. Han hackar desperat bort luftrötter, skär genom stora, köttiga blad. Vit och klibbig vätska dryper från knivbladet.

Han slänger kniven åt sidan. Sedan kliver han in bland växtligheten och låter vapenbältet med pistol, handklovar, multidor och vattenflaska falla till marken.

Han styr stegen mot en klunga träd. Samtidigt knäpper han upp byxorna och låter dem glida ner till anklarna. Han fattar därefter tag om en av trädstammarna och sätter sig på huk och släpper ut tarmarnas brinnande innehåll.

Medan han sitter där och stirrar upp mot regnskogens innertak minns han sitt skryt vid lägerelden. Han berättade om uppdraget i Amazonas, hur han med den svärdslika djungelkniven skar sig fram genom den täta djungeln utan att låta sig påverkas av den fuktiga hetan; han berättade om hur han överlevde striden mot en fientlig indianstam och hur han brukade skratta rått åt de som blev magsjuka – dessa stackare som därmed visade prov på frånstötande svaghet.

Jag var yngre i Amazonas, tänker han och grimaserar. Fem år yngre.

En ljusgrön ödla med lång svans och grå ögon kilar upp för trädstammen han håller i. Ödlan stannar, lägger huvudet på sned och stirrar på honom. Sedan blinkar den till, vispar oroligt med svansen och skyndar upp mot det gröna taket och försvinner.

Uppdraget i Tibet, tänker Peter i jakten på tröst. Då var jag tio år yngre.

Med tre guider och två förskrämda botanister från Banderkoncernen hade han jagat en sällsynt växt med egenskaper som skulle konkurrera ut ginsengroten. De befann sig en bit upp i Himalaya. Det var snö och kallt, ryggsäcken kändes som ett ton, och lår- och vadmusklerna darrade eller brände av mjölksyra.

Den äldste av guiderna föll plötsligt ihop. Han låg kvar i snön och jämrade sig tyst. Peter ställde sig över honom, drog pistolen ur vapenbältet och tog sikte på den rynkige, skinntorre gamlingen. Den gamle stirrade in i pistolens mynning, och hans matta blick skvallrade om insikten om att vara förbrukad.

De andra såg på medan Peter statuerade exempel. En av botanisterna drog sig undan och kräktes bakom en stor, sprucken sten. De två återstående guiderna hjälpte till med

att klä av den döde. De lade kläderna i en hög en bit från kroppen och eldade upp dem med hjälp av en tändare och en liten flaska kemiskt ren bensin. Sedan gick de vidare.

När kläderna blivit till aska och elden slocknat sjönk tre stora rovfåglar ner från skyn och började ta för sig av det färska bytet.

Han minns att uppdraget var tungt och mödosamt, men han minns också uthålligheten och den mentala styrkan. Han hade mer kraft då, mer ungdom.

För mindre än en vecka sedan hade han skrämt upp Banderkoncernens tre grindvakter genom att ta högersvängen till huvudkontorets infart med gällt skrikande däck. Vakterna hivade upp automatgevären och tog sikte på hans röda Porsche.

Han tvärbromsade precis innan deras pekfingrar kröktes kring avtryckarna. Lukten av däckens brända gummi trängde in i bilen. Han rullade ner rutan och flinade åt vakternas bistra miner och framvällande svettpärlor.

– Hörde ni smällen, grabbar? frågade han käckt och stack fram sitt ID-kort. Ingen av de tre vakterna svarade. De hade slutat sikta på honom, men att döma av deras blickar ville de mer än någonsin peppra honom full med hål.

De kontrollerade hans ID; hans tid hos VD Elofsson. Sedan vinkade de in honom på området. När han gled förbi dem sade han:

– Jo, grabbar, den där smällen, va. Det var ljudvallen.

Sedan skrattade han.

I hissen på väg upp till chefsvåningen hade han sällskap med tre kostymklädda tjänstemän; de var tre typiska spetsnosar med stickande ögon bakom moderiktiga glasögon. De sneglade på den knapp han tryckt in, sedan på honom. De bedömde hans klädsel och kropp: hans tajta t-tröja över den breda bringan; de åtsmitande kakibyxorerna på svällande lår och sätesmuskler; Rolex-klockan i vitt guld mot hans solbrända hud. Deras sublima minspel uttryckte förundran i ett tunt lager över en kärna av förakt.

Se på era kroppar! tänkte han hämndlystet. Smala axlar, muskelatrofi, dålig hållning. Och dessa undermåliga kroppar styrdes av en hjärna som slipats i konsten att skyffla runt abstrakta symboler. Deras överlevnadspotential i hans värld: cirka tre minuter. Sedan skulle han stå redo med pistolen och erbjuda dem dödshjälp. De var inget annat än svaghet i snygg kostym.

De sista fem våningarna på väg mot toppen var han ensam i hissen. Han stirrade på sig själv i spegeln, drog med handen över det påtagliga ålderstecknet: flinten. Hade han inte varit allergisk mot återväxtpreparaten, så hade han lätt kunnat åtgärda den skavanken. De andra botemedlen var alltför dyra. Men om VD Elofsson hade ett välbetalt uppdrag att erbjuda, så skulle han se till att få tillbaka sitt bruna, lockiga hår. Det skulle dra ifrån minst fem, kanske tio år från hans ålder.

Om uppdraget var något i stil med Amazonas, då skulle allt ordna sig. Det hade gett honom pengar så att han kunde försörja sig till pensionsåldern, förutsatt att han var sparsam. Nackdelen var mardrömmarna. De hade nyligen upphört. Fem år av mardrömmar.

Han ryste till.

Det spelar ingen roll, intalade han sig. Han skulle inte tacka nej. Pengar innebar njutning och en väg till ungdom. Dessutom var det en stor skillnad mellan att försörja sig och få möjlighet att leva som en kung resten av livet.

Och mardrömmarna? Irriterande spöken, inget annat. De kunde inte skada honom.

– Mår ni inte bra, mister Birch? frågar Tunku på perfekt engelska när Peter närmar sig dem igen.

– Jag är mår fint, svarar han sammanbitet och försöker glömma sina skälvande muskler och den mullrande magen. Han blinkar bort svettdropparna som runnit ner i hans ögon och begrundar orättvisan i att den lille malajen, vars kulmage spänner ut det solkiga, brandgula linnet, orkar så mycket mer än han.

Han går förbi Tunku och ställer sig intill Datuk. Datuk arbetar ihärdigt. Hans seniga kropp dryper av svett. Knottlika insekter suger blod från hans snaggade hjässa och automatgeväret, som hänger snett över hans rygg, slår mot de synliga ryggkotorna utan att det berör honom. Han ger Peter ett hastigt ögonkast. Hans huvudform och smala springor till ögon skvallrar om att han är mer kines än malaj, och det hånfulla grinet som sprider sig över hans ansikte tycks säga att han är mer demon än människa.

De börjar arbeta igen, arbeta sig genom grönskan för att nå vattendraget som hörs porla på andra sidan. Följer de vattendraget kommer de att nå den plats där sejukerna nyligen levte. Och när de hittat dit, så befinner de sig nära hantuernas vandringsleder.

– Hantu, hantu, vi komma nu, brukade Datuk viska spöklikt på sin undermåliga engelska i inledningen av deras vandring. Tunku bad honom sluta. Tunku hade hört historier om hantuerna:

– Du hittar inte hantu. Hantu hittar dig. Hantu är skogens barn och kan bli skogens hämnd.

– Jaså? sade Peter och hänskrattade för det påminde om något från en serietidning i hans barndom med en djungelhjälte i trikåer. Vad har du mer hört?

Tunku svarade inte. Tunku nämnde överhuvudtaget inte hantuerna igen.

Efter tjugo minuters arbete upplever Peter den förnedring han tidigare lyckats undvika. Han gör på sig. Han blir tvungen att återvända till baslägret. Tunku och Datuk flinar åt honom.

Han lägger deras flinande på minnet. Minnet kommer att vara bra att ta fram om han blir tvungen att göra sig av med dem.

– Evigt liv? upprepade Peter klenetroget när han satt framför VD Elofsson och chefsbotanist Axbedd högst upp i Banderkoncernens huvudbyggnad.

De nickade samstämt. VD Elofsson lekte roat med sitt välklippta svarta skägg. Axbedd hade knäppt händerna och betraktade Peter genom ett par runda glasögon. Att döma av Axbedds allvarsamma uppsyn rörde det sig inte om något skämt.

– Läs själv, föreslog Elofsson och förde med vänsterhandens fingertoppar en tunn pärm över skrivbordet tills den var inom Peters räckhåll. Peter grep tag i den och sjönk åter till rätta i den bekväma stolen.

– Ta tid på dig, sade Axbedd.

Peter skummade igenom pärmens innehåll.

Det var en antropologisk fältstudie från Pahang, ett av Malaysias regnskogsområden. Amazonas i repris! tänkte Peter och svor inom sig.

Fältstudien var gjord av Åke och Helena Fjäril, ett forskarpar vid Lunds universitet, och handlade om sejukerna, en stam i förändring. Stammen hade varit typiska jägare och krigare men alltmer övergått till odling och fiske. Det senare hade lockat dem ut ur skogens djup. Men förändringen hade skett under loppet av ett år, vilket var sällsynt.

Peter suckade djupt när han stötte på de sedvanliga utläggningarna om skogens exploatering och om stamfolken som ständiga offer för kapitalismen. Han skärpte kon-

centrationen när studien övergick till att behandla sejukernas myter. I dessa förekom en annan stam, en stam vid namn Hantu.

Paret Fjäril förhörde sig närmare om hantuerna och fick veta dels att de var mer än myt, dels att de försett sejukerna med ett pulver som gav hälsa och långt liv. Detta hade de gjort som tack för att sejukerna bevakade deras vandringsleder. Men sejukerna hade nyligen avbrutit samarbetet. De ville inte avslöja varför. De hävdade bara att hantuer-na var omänskliga, att de levde för evigt. Paret Fjäril fick aldrig träffa någon ur hantustammen. Men det stod klart att sejukernas plötsliga övergång från jakt till odling och fiske i hög grad framkallades av skräcken för hantuerna och inte av att skogen krympt.

Peter hoppade över en rad sidor med medicinska data som fru Fjäril samlat in om sejukernas hälsotillstånd. Tanken på att återigen behöva kliva omkring i en regnskog rubbade hans koncentration.

Han slängde pärmen nonchalant på skrivbordet.

Elofsson slutade att leka med sitt skägg. Axbedd tittade på Peter över kanten på glasögonen.

– Det är mer att gå efter i det här fallet än vi hade i Amazonas, påpekade Axbedd. När Peter inte svarade poängterade Elofsson att Amazonasuppdraget varit baserat på en sång medan det nya uppdraget baseras på något mer än en myt. Och det vägde tyngre, tyckte han inte det?

Peter ryckte på axlarna.

Amazonas uppdraget hade mycket riktigt utgått från en sång. En musikanthropologs forskning bland regnskogsindianerna redovisade en sång som hyllade en viss blomma. I sången tuggade man på denna blommas kronblad och plötsligt fick man en osviklig potens även om man blivit gammal och grå. Peter ägnade några veckor åt att spåra upp indianstammen som sången tillhörde. Han fick dem att överlämna ett par exemplar åt honom, varefter han satte eld på byn och mejade ner hela stammen och de två guiderna med ett ljuddämpat automatgevär. Det hade varit en oansenlig indianstam, en medicinman, några krigare och en hop kvinnor och barn. Han brukade trösta sig med att de var dömda till undergång genom inavel i vilket fall. Men guiderna ägnade han inte en tanke. De var inga familjeförsörjare, det hade varit ett krav från hans sida när de anlätades. Och de döda ingick inte i Banderkoncernens bokföring. De fanns bara i hans huvud.

Banderkoncernen tog patent på blommans aktiva substans och började sälja den i form av ett preparat vid namn Staminox. Preparatet saknade biverkningar och konkurrerade ut gamla potensmedel som Viagra över en natt. Det kammade in åtskilliga miljarder till den redan penningstinna koncernen, och Peter försökte glömma mardrömmarna genom att flitigt använda det lager av Staminox han fått utöver de två miljonerna i arvode.

– Ni verkar tveka, konstaterade Elofsson med rynkad panna. Är det arvodet ni undrar över?

Peter svarade inte. Staminox-förrådet var slut och arvodet hade han investerat dåligt. Pengarna han tjänat under femton år i Banderkoncernens tjänst räckte för att hålla honom vid liv, men ibland tänkte han på hur farligt det var att bli gammal i Sverige utan att ha mycket pengar. Det var lika farligt att bli sjuk. Ofta sammanföll de två.

– Om det är arvodet, Björk, fortsatte Elofsson och sprack upp i ett leende, kan jag lova er att ni inte behöver bekymra er. Vi kommer att försörja er livet ut. Och vi talar inte om en medelmåttig levnadsstandard. Ni kommer att leva nästan lika bra som vår gamle VD, Torvald Stolpe. Vi betraktar ju detta som ert sista uppdrag. Ni börjar ju komma till åren och...

Peter hajade till.

– Förlåt?

Elofsson drog urskuldande upp axlarna och smålog.

– Tja, Amazonas tog på era krafter. Det såg vi. Och nu är ni äldre och...

– Innebär uppdraget att jag ska undanröja alla vittnen?

– Givetvis. Det finns inget annat sätt. Vår man i Kuala Lumpur, Wong, ordnar med guider och utrustning. Alla utom Wong kan ni offra. Och ni kommer att få mycket hjälp den här gången. Paret Fjäril har gett oss koordinaterna där sejukerna brukade hålla till.

– Verkligen? De där mjukisarna brukar alltid hålla tyst om sådant i det längsta.

– Det är sant. Men i det här fallet finansierar vi i hemlighet deras kommande bok och DVD. Vi gör dem till berömda antropologer.

– Det här uppdraget är enklare än Amazonas, påpekade Axbedd. Och faller det väl ut... Ja, ni kan själv tänka er. Om ni läste de medicinska resultaten från sejukerna så såg ni att deras hälsa överträffar allt som går att finna i Västerlandet.

Peter hade inte studerat siffrorna. Han tyckte inte om siffror, såvida de inte rörde hans bankkonton och inleddes med ett heltal följt av sex till sju nollor.

Elofsson lutade sig framåt och sade:

– Det är bråttom, Björk. Vi måste ha ett ja eller ett nej från er omedelbart. Det dröjer inte länge förrän andra får nys om hantuernas hemlighet. Särskilt inte som japanerna börjat förbereda sig på att dammsuga Pahang i jakt på medicinalväxter.

– Japanerna?

Elofsson och Axbedd utbytte snabba blickar som tycktes säga: Här har vi en som inte hängt med i svängarna.

Peter skruvade på sig.

– Japanerna har ett avtal med Malajiska federationen, förklarade Elofsson. Federationen har arrenderat ut stora delar av Pahangs regnskogsområde, och japanerna betalar skogsarbetarna ett underhåll för att de ska hålla sig borta från sitt arbete och utbilda sig. De har försäkrat sig om att inga ytterligare medicinalväxter stryker med i avverkningen innan de hunnit utvinna dem. Men enligt våra källor är *Operation dammsugning* bara i startgroparna.

Axbedd nickade och tillade:

– Därför är det ont om tid, Björk.

Under en stunds tystnad begrundade Peter det han hört. I synnerhet löftet om försörjning resten av livet. I detta ingick underförstått möjligheten att få tillbaka håret på huvudet.

– Har ni ett kontrakt redo åt mig? frågade han.

– Givetvis! utbrast VD:n och chefsbotanisten med leenden och tindrande ögon.

Han skrev under.

Tillbaka i lägret har han tvättat av sig med vatten från jeepens vattentank och bytt till rena kläder. De nersolkade byxorna lägger han i en av de plastpåsar på trettio liter som ska användas till lämpliga specimen och knyter ihop den och slänger in den i snären. Hans huvud värker, han ser som genom en dimma och mår konstant illa.

Innan han går in i tältet betraktar han vallen av fällda träd och söndersågade buskar som omger lägret. Vallen är resultatet av den första dagens röjning, då de fortfarande kunde använda de elektriska motorsågarna. De skulle ha varit inne på sejukernas gamla territorium för länge sedan om inte motorsågarnas elmotorer brunnit upp.

Han svär en tyst ed över Wong, som garanterat motorsågarnas enorma kapacitet. Nu är det djungelknivarna som gäller, och det är detta extraarbete som gjort honom sjuk, anser han.

Skulle ha skjutit skojaran, tänker han och går in i tältet. Skulle ha skjutit honom när han stod och ljög mig rakt upp i synen.

Inne i det rymliga tältet på tjugo kvadratmeter letar han fram medicinlådan ur ryggsäcken som står intill sovsäcken. Han tar upp tabletter för magen och febern och sköljer girigt ner dem med det ljumma vattnet från vattenflaskan. Han går fram till fällbordet vid tältöppningen. Han har lagt av sig sitt bälte där. Med darriga händer tar han loss multidatorn ur dess ficka och aktiverar den och lägger den på bordet intill kommunikationsutrustningen och Axbedds analysbox. Han fäller upp multidatorns skärm och försäkras sig om att den infraröda kopplingen mellan kommunikationsenheten och datorn är aktiv. Han frågar multidatorn om han fått något meddelande och får ett mjukt *nej* till svar. Banderkoncernen har alltså ingen ytterligare information att förmedla till honom.

Av någon anledning får det honom att känna sig sjukare och svagare, som ett övergivet barn.

Han tar pistolen ur hölstret och återvänder till sovsäcken. Han skakar sovsäcken omsorgsfullt. Han avskyr att bli överraskad av kelsjuka kräldjur eller håriga spindlar.

Han placerar pistolen intill huvudänden och kryper sedan ner i sovsäcken för att invänta den läkande sömnen.

Genom den febriga halvdvalan hör han Tunkus och Datuks djungelknivar kämpa mot grenverken i en jämn rytm.

Rytmen får honom att somna.

Peter gick tillsammans med Wong i gångarna mellan lagerhyllorna. Wong var ägaren till *Wong's Supplies* på Jalan Gurney i utkanten av Kuala Lumpur. Han var kring de fyrtio och mycket smal och bar konstant en rykande cigarett i mungipan. Hans krökta hållning påminde Peter om en katt som skjuter rygg.

Ett genomskärande ylande ekade genom lokalen. Peter tvärstannade och tog ett hårdare tag om ryggsäcken han bar i vänster hand.

– Vad fan var det? frågade han.

Wong hostade till, varpå askan föll av cigaretten i mungipan.

– De har väl fått tag i en hund igen, förklarade han på sin utpräglad brittiska engelska.

– En hund?

– Ja. Lösa hundar förrirrar sig ibland in på baksidan av lagret. Och mina anställda är av någon anledning alltid hungriga.

Wong drog ett långdraget bloss på sin cigarett och nådde därmed in till filtret. Med en grimas fortsatte han att förklara:

– De brukar rulla in dem i en av filtarna vi använder under brandövningarna och dränka dem i tvättkaret. Det blir förstas alltid ett jäkla oväsen. Hundar saknar vett nog att dö tyst och värdigt.

Han tog cigarettstumpen från läpparna, knäppte iväg den neråt gången mellan hyllorna av pressad plåt, tog fram en ny och tände den med tändaren av silver.

– Mina anställda får en gedigen lunch och det kostar mig inget, så det där besvärande ylandet är jag beredd att utstå.

Peter torkade med skälvande hand bort några svett droppar från överläppen. Ylandet hade varit fyllt av dödsångest. Under några sekunder hade han varit tillbaka i Amazonas.

Medicinen mannen står inuti den brinnande trähyddan, som i en cirkel av eld. Hans ögon är på väg att tränga ut ur hans skalle medan eldslågorna slickar hans kropp. Hans skrik fyllt av ångest. Peter står inte ut, tar sikte med automatgeväret och klipper av skriket med en välriktad kula.

– Mister Birch, mår ni inte bra?

– Hurså? fråste Peter, och Wong sköt rygg ännu mer och bolmade på cigaretten som om han ville försvinna i röken. Peter brydde sig inte om att be om ursäkt för sitt utbrott. I stället bad han att få se grejerna som Banderkoncernen finansierat.

– Visst, svarade Wong snabbt och nervöst. Visst. Genast. Jag har allt för vildmarks livet. Precis allt.

– Jag vill inte se hela sortimentet. Bara det som är mitt.

Efter att ha lett Peter genom till synes oändliga gångar mellan tio meter höga lagerhyllor stannade Wong vid en hylla med en trälåda. Lådan var försedd med hänglås. Wong skramlade fram sin nyckelknippa och öppnade lådan och tog upp en pistol, två extra magasin och tre askar ammunition.

– Arton skott per magasin, förklarade han. Nitton om ni har en patron i loppet. Inbyggd ljuddämpare.

Han blinkade klurigt mot Peter genom cigaretröken och tillade:

– Bör användas på nära håll, om ni förstår vad jag menar?

Peter svarade inte men tog emot pistolen, magasinen och patronaskarna och stoppade ner dem i ryggsäcken. Han gjorde det varsamt, för ryggsäcken rymde även Axbedds analysbox och multidatorn.

– Har jag nu fått rätt kommunikationsutrustning? frågade han och mindes hur Axbedd poängterat hur viktigt det var.

Wong såg förnärmat ut när han frågade.

– Tyska krypteringskretsar, muttrade han. Batterier som kan klara etthundrafyrtioåtta timmars intensiv kommunikation. Infraröd informationsöverföring, så att ni kan koppla ihop all kringutrustning ni har med er utan en enda kabel. Allt ligger redo i jeepen med tältet och djungelknivarna. Allt ni behöver.

– Utmärkt.

Tyst på gränsen till en viskning tillade Wong:

– I jeepen finns också ett dolt utrymme alldeles intill vattentanken. Ni bara skruvar loss en metallplatta och plötsligt har ni ett automatgevär med tre magasin på vardera fyrtio skott. Ljuddämpat precis som pistolen. Det låter bara *dock-dock-dock*... Ni kan undanröja en hel by, om ni vill.

Peter försökte le, men det blev en grimas.

Wong visade honom därefter de tre batteridrivna motorsågarna. De var energisnåla men effektiva nog att röja en hel skog, försäkrade han.

– Låt oss gå till jeepen. Dina två guider väntar där.

Han slår upp ögonen. Till sin förvåning kan han se en bit av himlen genom grenverket. Hans puls börjar stiga. Var är tältet? Han låg ju i tältet när han somnade!

Han försöker kliva upp men kan bara röra på huvudet. Han ser sig omkring. Han tycks ligga på en bädd av gröna löv och tunna vita rötter som påminner om risnudlar. Han är naken, och lägret är utom synhåll.

Har de trott att han lider av något smittsamt och placerat honom ute i skogen? Försöker de döda honom?

Han ropar på Tunku, han ropar på Datuk.

Inget svar.

Han försöker komma loss från det som håller honom fast men det är lika svårt och smärtsamt som att dra loss håret från sin egen huvudsvål. Han reser på huvudet igen, kikar på sitt bröst, på sina armar. De vita rötterna, de smala, nudelliknande trådarna har ätit sig genom hans hud och tycks ringla sig fram i hans underhudsfett. Han hör hur rötternas rörelser avger ett svagt ljud. Det påminner om avlägsna viskningar.

Han börjar skrika.

– Ni har feber, mister Birch, säger Tunku som sitter på huk intill honom och för vattenflaskan till hans läppar. Drick.

Peter tar några klunkar. Vattnet smakar metall.

Svettdropparna kilar ner för hans kinder och nästipp. Dropparna landar på sovsäckens nylonyta. Det är feber som kryper i hans kropp, inte vita rötter. Han skälver till.

– Vi är igenom, säger Tunku och skruvar på korken på vattenflaskan. Vi har nått fram till vattendraget. Det löper en gångstig parallellt med vattnet och...

Peter sluter ögonen.

– Låt mig sova. Snälla, låt mig sova.

Tunku lämnar tältet, och Peter sjunker ner i sömnen igen.

Wong tog med honom till baksidan av lagret, där jeepen stod parkerad. Solen brände och tvingade honom att kisa. I skuggan av lagrets utskjutande tak hade en grupp unga kineser samlats kring en äldre som var i färd med att flå en hund. Han arbetade flinkt med kniven; hans fingrar var blodiga.

Wong såg sig omkring, slängde iväg fimpen, tände en ny cigarett. Han verkade lite orolig.

– Jag sade åt dem att vänta här ute, sade han. Hoppas de lyder era order bättre än mina. Han skrattade efter att ha sagt det sista och gav Peter en blick. Peter log inte. Wong harklade sig och ropade sedan på Tunku och Datuk.

De dök upp bakom dem. De hade sökt svalkan inne i lagret.

Den ene var en rundlagd malaj med sömniga ögon och välkammrat svart hår. Han kommer aldrig att klara livet i regnskogen, tänkte Peter. Den andre var en snaggad malaj-kines som såg ut som något som lyckats ta sig upp ur den svavelstinkande underjorden för att ställa till med elände bland mänskligheten. Han var dock att föredra framför tjockisen.

Wong presentera dem för varandra. Peter kunde inte undgå att notera att Datuk bar på ett gammalt automatgevär som verkade hålla ihop tack vare vit isoleringstejp och järnklamrar.

– En beväpnad guide? frågade han Wong utan att dölja sitt missnöje.

– Datuk ser geväret som sin familj. Han släpper det inte ifrån sig. Vill ni ha någon undanröjd utan att själv smutsa händerna, så ber ni Datuk. Han är otroligt lojal mot sin arbetsgivare, så ni behöver inte frukta för egen del.

– Nåja, de har i alla fall inte *riktiga* familjer, sade Peter.

Wong lät blicken falla i marken och tog Peter avsides.

– Vem? undrade Peter irriterat.

– Tunku har familj. Men var snäll och lyssna. Tunku kan prata sejuk och andra stam-språk och bra engelska. Han är en av få. Mycket få.

Wong tillade tyst:

– Och den ende jag är beredd att offra.

Peter suckade.

– Vi ger oss av om en timme. Säg det till dem.

– Säg det själv, föreslog Wong. De förstår engelska.

Han vaknar av att ett automatgevär dånar. Det är alldeles mörkt omkring honom. Han hör springande steg och tänker att nu flyr kvinnorna och barnen men ingen är snabb nog att undvika kulorna...

Sedan hör han Tunku ropa:

– Hantu! Hantu! Mister Birch!

Och med ens inser han att han inte drömmer utan att han är i Pahang och att något verkligen händer. Han sliter åt sig pistolen, störtar upp på darrande ben och rusar mot tältöppningen, där han kolliderar med Tunku. Båda skriker till.

– Datuk sköt hantu! vrålar sedan Tunku honom i ansiktet.

Ficklampan! tänker Peter och backar in i tältet igen för att hämta den. Han skyndar ut med den kompakta ljusstrålen vispande hit och dit. Tunku är honom i hämlarna och ber till Allah i en panisk ström av ord.

Lukten av krut hänger i luften. Patronhylsor från Datuks automatgevär glimmar från en av bastmattorna vid den slocknade lägerelden. Datuk själv står precis vid öppningen till den väg de röjt. Han siktar på någon som ligger nedanför hans fötter. Han fräser och spottar något på kinesiska.

– Lugn, Datuk, säger Peter. Lugn.

Och när han riktat ljusstrålen mot inkräftaren, som ligger på magen, tystnar han. Instinktivt osäkrar han pistolen med högerhandens tumme. Datuk grinar mot honom.

– Datuk känna lukt. Hör prassel. Trodde djur. Sköt. Inte djur. Detta!

Peter svarar inte. Han betraktar inkräftarens kropp. Att döma av kroppsbyggnaden är det en man. En sötaktig stank av viol stiger upp från kroppen som är alldeles vit med ett grönflammigt och rotliknande åderverk under huden. Stanken är kväljande och åderverket får honom att tänka på feberdrömmen. Han kan inte se mannens ansikte. Det är dolt av ett silverfärgat, axellångt hår.

– Du hittar inte hantu, viskar Tunku som håller sig på avstånd från kroppen. Hantu hittar dig.

Peter skrattar inte den här gången. Han böjer sig fram för att ta bort håret från mannens ansikte.

Kroppen får liv, vrider sig blixtnabbt runt.

Peter backar ett steg och tar sikte med pistolen. Han trodde att Datuk skjutit ihjäl mannen. I stället möts han av ett par mycket levande, svarta ögon i ett vitt ansikte.

Peter försöker hitta var skottet träffat. Han hittar ett runt ingångshål i mannens lår. Något vitt sipprar ut ur såret.

Mannen drar upp sina rosa läppar, visar slipade tänder, som gapet på en haj.

Peter känner en nästan sentimental tacksamhet över att inte vara ensam med den här varelsen, att Tunku och Datuk är vid hans sida.

II

Peter sitter på tältgolvet och har pistolen framför sig. Tunku sitter intill honom medan Datuk står bakom dem med automatgeväret riktat mot mannen. De har placerat honom i mitten av tältet, där han sitter i en cirkel av ljus från den batteridrivna lyktan i taket. Han betraktar de tre med ett upphöjt lugn. Att han blivit försedd med handbojor tycks inte bekymra honom.

Peter sveper bort svett dropparna från sitt ansikte. Han kämpar för att inte darra, för att inte flacka med blicken, för att inte visa sitt illamående och sin kroppsliga svaghet. Tunku darrar som en åskrädd hund; darmingarna fortplantar sig till Peter som en svag och irriterande elektrisk ström.

Mannen förstår sejuk, det har de slagit fast. Han lydde när Tunku översatte Peters order om att placera händerna i rygglutet så att de kunde få på handklovarna. Han lydde också när Peter sade åt honom att resa sig upp och följa med dem in i tältet.

Förbluffande nog kunde han stödja på det skottskadade benet.

Peter rycker till när Datuk utbrister:

– Titta! Titta hål i ben snart borta! Aya!

Peter ser på mannens ben och konstaterar att det stämmer. Inget vitt sipprar ut längre och såret tycks ha dragit sig samman.

Peter tar några klunkar ur vattenflaskan. Han darrar så att han spiller på skjortan. Mannen ser roat på honom. Tunku sneglar också på Peter men hans blick är inte dömande. Den tycks snarare säga: Det är vi mot honom. Vi är människor. Han är något annat.

– Datuk? säger Peter.

– Ja? Datuk skjuta?

– Nej. Gå ut utanför tältet, håll ögonen öppna.

– Datuk gå ut?

– Ja. Han kanske inte kom hit ensam. Någon måste vakta lägret, så inte fler av hans slag överrumplar oss.

– Datuk skjuta?

– Ja. Skjut på allt som rör sig.

Datuk skrockar glatt och försvinner ut i mörkret.

Peter ber Tunku att förklara för mannen att det inte varit deras avsikt att skada honom. Tunku översätter till sejuk; hans röst skälver.

Mannen verkar lyssna men förblir tyst.

– Fråga honom om hans namn, Tunku. Fråga om han tillhör hantuerna.

Tunku frågar och mannen ler och de svarta ögonen siktar in sig på Peter och för första gången hör de hans röst. Den låter som om han har vatten kring stämbanden, ett svagt gurglande ligger bakom varje språkljud.

– Jag heter Iih, översätter Tunku. Vi kallar oss inte Hantu. Det är sejukernas namn på oss.

Peter ler inombords och glömmer för ett ögonblick sin fruktan, trötthet och magsmärtor. Detta betyder att han förhoppningsvis snart kan återvända hem.

– Vad kallar ni er då?

– Vi har inget namn. Vi tjänar Iksha och alla som tjänar Iksha är Ikshas familj.

– Vad betyder "Iksha"?

Iih ser salig ut och sluter ögonen.

– Iksha är den som ger liv och kraft, den som utser tjänare och de som ska föra Ikshas frön vidare och låta familjen växa.

Låter som en gud av något slag, tänker Peter besviket och beslutar sig för att låta frågorna gå i en lite annorlunda riktning.

– Ser alla i din familj ut som du?

Iih skakar på huvudet.

– En del ser ut som han, säger han och nickar mot Tunku, eller som den andre därute, men ingen som du.

Det låg något hotfullt i det Iih sagt, men Peter skakar det av sig. Han frågar honom varför han ser ut som han gör, varför hans hud är vit och håret silver, varför hans tänder är slipade, varför såret i hans ben läkt så snabbt.

– Jag är sedan länge Ikshas tjänare. Iksha ger mig kraft och läker mina sår. En gång såg jag ut som han, påpekar Iih och nickar mot Tunku igen, men det var när skogen var orörd och allt bestod av små byar.

Tunku sväljer ljudligt och ser oroligt på Peter. Peter ignorerar honom och frågar vad han menar när han säger att Iksha läker hans sår. Hur går det till?

– Man måste vara Ikshas tjänare.

– Jaha. Hur är det då med det pulver ni gav sejukerna för att de vaktade era vandringssleder?

Iih's ögon vidgar sig något: en mild förvåning över Peters tillgång till information.

– Sejukerna är ett bra folk. Starkt.

– Ni gav dem ett pulver. Inte sant?

– De övergav oss.

Peter suckar.

– Ja. Men ni gav dem ett pulver och...

– Iksha tänker lämna den här skogen. Den har krympt, familjen kan inte bli tillräckligt stor. De ville inte hjälpa till.

– Jag förstår. Illojala typer.

– Det ordet finns inte på sejuk, påpekar Tunku.

– Vilket?

– "Illojal".

– Översätt med något liknande, för fan!

Tunku översätter men Iih rycker på axlarna.

– Det där pulvret, fortsätter Peter. Vad består det av? Något som ger hälsa och långt liv, har jag förstått.

Iih har slutat le.

– Det är bara för dem som gör Iksha gott. Inga andra.
– Jag förstår. Men om du berättar för oss hur vi kan hitta det ni gav sejukerna, så kan vi låta dig gå och vi kan återvända hem.

– Var är hem?

– Långt härifrån.

– Finns det skog där?

– Ja. Men den är annorlunda.

Iih nickar och ser på Peter utan att blinka.

– Ni kan låta mig gå. Ni har mitt ord på att jag kommer hit med den ni söker.

Peter skrattar.

– Nej! Kommer aldrig på fråga! Du ska ta oss till din familj och visa oss ingredienserna i pulvret som ger hälsa. Om du vägrar måste Datuk göra fler hål i dig. Det blir inte hål i benet då. Det blir här.

Peter pekar sig själv i pannan och Tunku översätter. Svettdropparna faller ymnigt från Tunkus runda kinder. Själv är han inte rädd längre. Han är på väg att fullgöra uppdraget, ta sig hem till rikedom och ungdom.

Iih ger Peter en hatfull blick.

– Jag erbjuder er hälsa och långt liv mot att ni hjälper Iksha ut ur den här skogen. Men ni måste låta mig gå. Ni får inte följa efter mig.

Tunku vänder sig till Peter och viskar:

– Mister Birch, ni måste döda den här varelsen. Den är ond. Inget den erbjuder kan leda till något gott...

– Dumheter. Jag ska ha tag i det som de gett sejukerna. Se på honom! Se hur han har repat sig efter ett skottsår. Han måste själv ha tagit del av det där pulvret. En sådan läkningsförmåga...

Han ser framför sig hur han hyllas av VD Elofsson och sedan av resten av världen för att ha hittat något som kan leda till förlängt liv. Han ler mot Iih. I tankarna ser han hur han monterar loss luckan i jeepen och hivar upp automatgeväret. Han beger sig in i Iih's hemby. Att döda för drömmen om evigt liv verkar just nu acceptabelt. Att döda för att komma bort från detta heta, fuktiga helvete verkar direkt tilltalande.

Men illamåendet sätter in igen. Magen börjar knyta sig. Han är inte i stånd att besöka byn nu. Måste vila först.

– Vad kommer din familj att säga när de saknar dig? frågar han Iih. De borde leta efter dig, inte sant? De kanske är på väg hit redan nu?

Iih skakar på huvudet.

– De vet varför jag är här. De vet att jag kommer tillbaka. Du kan kalla in vakten. Han står därute till ingen nytta och skogens ögon stirrar på honom och han är rädd.

– Men du är inte rädd?

– Nej, jag är inte rädd.

– Varför inte?

– Iksha vakar över mig.

Givetvis, tänker Peter uppgivet och böjer sig fram och tar upp pistolen från golvet och siktar på Iih's panna. Han spänner hanen med ett skarpt, klickande ljud. Iih blänger på honom men visar inga tecken på rädsla.

– Lyssna nu noga. Det finns bara ett sätt och det är mitt sätt. När det blivit ljust ska du föra oss till din stam, till din hemby. Du ska visa oss det pulver ni gav till sejukerna. Har du förstått?

Iih svarar inte. Han ler och visar de sylvassa hajtänderna.

Peter skälver till, reser sig upp och kallar på Datuk.

Datuk kliver in i tältet nästan genast, kisar i ljuset från taklampan. Hans tag om automatgeväret är så hårt att knogarna vitnat.

Säg till monstret att han reser sig upp, säger Peter till Tunku utan att släppa Iih ur sikte. Ta fram bogserlinan från jeepen och bind honom. Gör upp ny eld och låt honom sitta vid den så att ni ser honom i ljuset. Sedan får ni turas om att vakta honom.

Måste få sova, tänker han. Måste på något sätt få krafterna tillbaka.

Datuk går fram till Iih, sticker automatgevärets pipa under hakan på honom och tvingar upp honom på fötter. Iih förblir lugn, och Peter tänker att han skulle inte varit så lugn om han vetat hur gammalt Datuks vapen är och hur lätt ett skott kan gå av av sig självt.

– Jag hämtar bogserlinan, säger Tunku och torkar svetten ur pannan med underarmen. Peter stoppar pistolen i byxfickan och tar tag i Tunkus axel innan han försvinner ut ur tältet.

– Inte ett hår får krökas på hans huvud. Säg till Datuk.

– Ja, mister Birch. Inte ett hår.

Besvikelsen i Tunkus röst går inte att ta miste på.

Peter sluter ögonen; han har blodsmak i munnen och det surrar dovt i hans huvud. Han vet att han redan nu borde gå till jeepen och skruva loss luckan och ta fram automatgeväret men längtan efter sömnen är så djup att den övertrumfar allt annat.

Han släcker lyktan i taket och lägger sig i sovsäcken.

Han somnar genast.

Han slår upp ögonen. Han har drömt igen. I den här drömmen satt Iih vid hans sovsäck och visade sina tänder. Han kunde inte röra sig, inte försvara sig när Iih kastade sig över honom och bet honom i nacken. Han minns hur det krasade när de hajlika tänderna sågade sig ner genom senorna i hans nacke och hals. Han rör försiktigt vid det ställe där Iih satte i tänderna.

Huden är oskadd, och han pustar ut.

Han tar ett djupt, stärkande andetag och lyssnar till tystnaden. Han reser sig upp. Det är ljusst. Det är mycket ljusst. Att döma av ljusets intensitet tycks solen befinna sig i zenit. Han har sovit länge. Ingen har väckt honom trots att han uttryckligen sade att de skulle ge sig av så fort det blivit ljusst.

Han störtar upp, drar pistolen ur fickan och kliver ut ur tältet med pulsen hamrande i tinningarna.

Han ser sig omkring. Datuk och Tunku syns inte till. Inte heller Iih.

Han går fram till lägerelden. Den blå bogserlinan ligger söndertrasad intill den sotiga cirkeln av stenar. Han sätter sig på huk och hittar resterna av handklovarna bland de halvt multnade bladen. Med fasa konstaterar han att de slitits sönder. Inte bara kedjan, utan också de rörliga delarna.

Han reser sig upp och ser sig återigen omkring, stirrar intensivt in bland grenverken för att försäkra sig om att han verkligen är ensam. Men han ser inget.

Han ska just ta sig till jeepen och automatgeväret då han får se något rödskimrande alldeles i öppningen till vägen mot vattendraget.

En otroligt vacker färg.

Med pistolen redo i ett tvåhandsgrepp närmar han sig den vackra färgens källa.

Det är en blomma.

Ju mer han tittar på den, desto mer fylls han av en besynnerlig njutning. Rädslan försvinner. Han låter pistolen falla till marken; han låter sig uppslukas av det intrikata mönstret på blommans kronblad. Något i mönstret får det att kittla behagligt inuti hans huvud, som en svalkande vindpust mot hans överhettade hjärnbark.

Blomman sitter i en jordkoka. En del av dess vita rottrådar slingrar sig ut ur den mörka, fuktiga jorden.

Han sätter sig framför den. Hans ögon tåras. Den är så vacker! Det är som att skåda in i något gudomligt. Den fördriver all trötthet, all ångest. Den ber honom röra vid bladen, vid stjälken. Och han rör vid den, skär upp fingertopparna på de rakbladsvassa taggarna. Hans blod droppar ner på de gröna, köttiga bladen och suggs upp. En grupp med frökapslar döljer sig nere vid slutet av den grova stjälken. De sitter där som en cirkel med sprickfärdiga bälgar. De tycks svälla upp ytterligare när han rör vid växten och spiller sitt blod.

– Ja, jag ska ta dig med, viskar han ömt till blomman. Du är min.

Han tar upp jordkokan med blomman och bär den i famnen in i tältet. Han ställer den på bordet och sätter sig ner framför på golvet och betraktar den med ett saligt leende.

Bara ett par sekunder senare blir han medvetlös.

Han slår upp ögonen och tittar ut i mörkret i tältet. Tänker att det var en märklig dröm.

Han reser sig upp. Genast märker han hur utvilad han är, hur stark han känner sig. Han tänder lyktan i taket och ser ner på sin kropp. Skjortan, byxorna, armarna och benen är täckta av ett gult, finkornigt damm. Detsamma gäller ansiktet. Han får syn på växten på bordet.

Det var alltså ingen dröm. Förbryllad går han fram till växten. Blomman har torkat; frökapslarna har kollapsat och spridit ut sitt frömjöl på bordet, på honom och allt inom en radie av två och en halv meter.

Han minns att han blödde från fingrarna och granskar fingertopparna. Små sår är synliga, men de gör inte ont. Faktum är att inget gör ont längre. Magen känns stabil, illamåendet är borta. Han har fått nya krafter.

Han vet vad det betyder. Han vet vem som gett honom blomman, och han tar för givet att Datuk och Tunku blivit bytesobjekten.

Det får honom att skratta till.

Han tar ficklampan från bordet, blåser den fri från frömjöl och beger sig utan rädsla ut i mörkret. Han minns att han släppte taget om sin pistol i närheten av den plats där han hittade blomman. Han hör regnskogens alla ljud, prasslandet och tjuten från nattvarelserna. De bekommer honom inte längre.

Cirkeln av ljus faller på Datuks automatgevär, som dolts med hjälp av ett par stora blad. Det måste ha legat här hela tiden, tänker han. Och det betyder att de inte försvann frivilligt. Datuk skulle aldrig ha lämnat kvar sitt gevär.

Peter plockar upp det, trycker in säkringen och stoppar geväret under armen. Sedan hittar han sin pistol och stoppar den i hölstret och går därefter till jeepen och tvättar av sig frömjölet under vattentankens kran.

När det är gjort hämtar han en skruvmejsel ur jeepens verktygslåda och monterar loss luckan intill vattentanken och tar upp det hypermoderna automatgeväret och samtliga magasin.

Han äger hantuernas hemlighet nu. Ingen ska få ta den ifrån honom. Dyker Tunku eller Datuk eller Iih upp, kommer han omedelbart att oskadliggöra dem.

Han känner sig som tjugofem igen! Hans krafter och psyke är på topp. Ett triumferande skratt bubblar ur honom. Han tänker på Iih och hantuerna; han tänker på att det är ett folk som inte har minsta sinne för ekonomiska principer. En tjockis och en skjutglad demon i utbyte mot den mest fantastiska blomväxt han sett! Den är tveklöst grunden till det pulver som sejukerna brukade få. En väg till hälsa och längre liv.

Han går in i tältet, kränger på sig automatgeväret, lägger Datuks gamla automatgevär på golvet. Han startar upp multidatorn och kommunikationsutrustningen efter att ha torkat av dem och Axbedds analysbox med ett par oanvända kalsonger från ryggsäcken. Han river bort all jord från växtens rötter och sköljer dem rena med vattenflaskans vatten. Ett par torra kronblad faller av och singlar ner på golvet. Han plockar upp dem och lägger alltihop i analysboxen och stänger luckan och trycker på en av multidatorns funktionstangenter. Analys och sändning startar parallellt.

Han tittar på multidatorns klocka. Halv fyra på morgonen.

Han räknar i huvudet för att komma fram till vad klockan kan vara i Malmö och slår fast att den bör vara cirka halv tio på kvällen. Axbedd lovade att han skulle ha beredskap dygnet runt.

Peter står med armarna i kors och betraktar förloppet som åskådliggörs på den uppfällbara skärmen.

Analysen är klar.

Sändningen avslutad.

Han ler vid tanken på hur illa uppdraget börjat och hur smidigt det gått nu. En halvtimme passerar. Multidatorn meddelar att han fått e-post. Han öppnar brevet.

Arthur Axbedd, chefsbotanist, står som avsändare och meddelandet lyder:

Ta med exemplaret och återvänd omedelbart hit!

Peter ger upp ett triumferande tjut. Han stänger ner all elektronik och lyfter upp växten ur analysboxen och lägger den i en för ändamålet avsedd plastpåse, som han förseglar noggrant och stoppar i ryggsäcken.

Vägen hem ligger nu öppen för honom. Så fort morgonsolens strålar börjat tränga undan skogens mörker tänker han ge sig av. I ryggsäcken finns allt han behöver: växten, som genetiker och botaniker kommer att förädla, reproducera och analysera; pass, returbiljett och pengar.

Det blev inte som Amazonas, tänker han förnöjt. Inga mardrömmar, inget dödande. Visserligen kommer han aldrig att glömma Iih's groteska utseende och person, men han slapp i alla fall döda honom och hans stam.

Plötsligt vaknar rädslan på nytt. Hur tog Iih sig loss? Repen var sönderslitna. Handklovarna tycktes ha exploderat av en otrolig kraft. Han begriper det inte. Men den sköna känslan av att må bra och vara stark får honom att skjuta undan funderingarna och rädslan lika fort som de dykt upp.

Han ska snart hem.

Bort härifrån. Långt bort från Iih och den dyrkade guden Iksha.

Han behöver inte packa ihop något, tält och elektronik blir Banderkoncernens gåva till skogen.

Han kränger av sig automatgeväret, osäkrar det och sätter sig på tältgolvet och väntar med spänning på dagsljuset.

Två timmar senare trycker han på jeepens startknapp. Han känner motorns vibrationer, de trehundra hästkrafterna, och svänger runt så att de grova däcken river djupa sår i den mjuka myllan.

Sedan kör han ut på den smala stigen mot de civiliserade vägarna.

Precis innan den smala stigen mynnar ut i en av dessa vägar tvärbromsar han.

Han stirrar med fasa mot det gröna innertaket.

Två människokroppar hänger upp och ner från en tjock gren. De är upphängda med hjälp av tvinnade rötter bundna kring deras vrister. Deras vidöppna ögon kryllar av insekter, liksom alla de bett de har över sina kroppar. Någon har ätit av dem och sedan hängt upp dem, som för att möra deras kött.

Tunku och Datuk.

Peter trampar gasen i botten. Han svänger ut på den breda vägen och kör i högsta möjliga fart i riktning mot civilisationen.

III

Peter joggar genom skogen i Torup, Malmö. Han springer tiokilometersbanan och känner doften av den fuktiga grönskan. Han har fått ett begär efter att befinna sig ute, att sporta och träna i naturen. I synnerhet i traktens skogsområden. Den fuktiga hettan i Pahang minns han med en rysning. Att befinna sig i Torupsskogens svala inre är som balsam för kropp och själ.

För tre dagar sedan var han på Banderkoncernen och överlämnade växten till Axbedd, som storögt skakat på huvudet åt hans bedrift.

– Hur bär du dig åt? frågade han. Hur kan du hitta rätt vareviga gång?

Peter gav honom ett brett och överlägset leende men svarade inte. I rapporten hade han utelämnat Iih. Han hade också utelämnat Tunkus och Datuks öde, likaså badet i frömjöl.

Oväsentliga fakta.

Han har nått slutet på sin dagliga motionsrunda och stretchar innan han sätter sig i Porschen. I morgon har han tid hos kirurgen för hårsäcksaktivering. Om något halvår kommer han återigen att ha sina bruna lockar. Om något år kommer han att se tio år yngre ut.

Han visslar medan han kör hemåt.

Efter att ha duschat och bytt om lyssnar han av telefonsvararen. Han hör Axbedds uppjagade stämma:

– Björk? Är ni där så var snäll och svara! Jag har frågor att ställa beträffande ert fynd. Ni bör komma hit så fort som möjligt. Jag vill ta prover på er. Jag misstänker att ni utelämnat något i er rapport.... Björk? Är ni där?

Axbedd suckar ljudligt.

– Björk, kom hit så fort ni har hört det här.

Med hjärtat hamrande i bröstet står Peter ensam i hissen på väg upp till Axbedd. Tusen frågor rusar genom hans huvud.

Ta prover?

På honom?

Är det något med hans hälsa? Han har ju aldrig mått såhär bra i hela sitt liv!

Det måste vara något missförstånd, tänker han. Jag...

Han hinner inte avsluta tanken förrän allt omkring honom blir mörkt. Först tror han någon säkring gått, att det är hissens ljus som slocknat och att allt stannat. Sedan märker han att han inte känner sin kropp; han hör inget mer än sina egna tankar; han har förlorat sin syn. Hans medvetande är som instängt i en svart låda.

Är detta döden? frågar han sig paniskt. Är det såhär när man dör? Blir man instängd i kroppen, en tänkande själ i en död kropp som fängelse? Hur länge? Tills kroppen ruttar bort, tills skelettet mulnat?

För första gången sedan barndomen ber han till Gud. Han ber om förlåtelse för varje liv han tagit, för varje ond och förgörande handling han begått. Och nu, instängd i ett märkligt stumt mörker, inser han att de varit många.

Plötsligt kan han se igen!

Han kan känna lukter, välbekanta lukter.

Han befinner sig inne i en skog. Torup, tänker han. Jag är tillbaka i Torup!

Men något har kontroll över hans kropp, något har styrt hans steg hit.

Något styr hans händer ner till magtrakten och knäpper upp hans bomullsskjorta och för in hans fingrar i magtrakten, där muskler och hud fått samma konsistens som vattendränkt sockerkaka. Hans händer och fingrar formas till krokarna och något får dem att sära på det upplösta köttet.

Magsaft och blod rinner nerför hans byxor, ner på marken mellan trädens rötter. Sedan trillar ett nystan av rottrådar ut. Nystanets ändar sitter fast inuti hans maggrop. Det är vita, nudellika rottrådar och de utnyttjar fukten i marken som uppstått av hans kroppsvätskor och letar sig ner mot rent, klart grundvatten.

Han faller framåt, som ett träd som fälls. När han slagit i marken trycker hans egna nackmuskler ner ansiktet i den fuktiga jorden så att han inte kan andas. Han förlorar sakta medvetandet samtidigt som han hör ett knäppande ljud av skelettdelar som brister och ett fräsande från köttet som håller på att lösas upp.

Epilog:

En vecka senare dyker den första blomman upp vid löparspåret. Den fångar en joggare.
Två dagar senare ännu en.

Ikshas familj växer fort.

Det dröjer inte längre förrän Iksha nått andra skogar.

Nu måste någon hålla Iksha vid god hälsa och döda dess fiender. Iksha behöver inte plantera fler frön. Det är dags att skaffa tjänare, kroppar som kan tjäna Iksha i evighet.

Iksha blommar därför igen och igen och igen...

© 2000 Håkan Almgren